

Arrest

nr. 169 016 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 december 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8/06/2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in, in functie van de minderjarige Spaanse zoon A.E.R.O. (RR ...). Het verblijfsrecht van deze minderjarige werd geweigerd op 23/09/2015. Vandaar dat heden betrokkene geen toepassing kan genieten van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, §2, 5°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan. Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat het verblijfsrecht van de minderjarige werd geweigerd op 23.09.2015 en dat om deze redenen verzoekster geen toepassing kan genieten van art. 40bis §2, 3° Vw.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoekster de moeder is van een EU-minderjarige en derhalve bij haar aanvraag heeft ingediend in toepassing van het art. 40bis §2,5° Vw. en niet het art. 40bis §2, 3° Vw.

Dat derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsprincipe nu verweerder geenszins heeft rekening gehouden met het feit dat verzoekster een aanvraag F-kaart heeft ingediend als ouder van een minderjarige burger van de Europese Unie overeenkomstig het art. 40bis §2, 5° Vw.

Dat in tweede instantie verweerder onterecht stelt dat het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige zoon op 23.09.2015 zou zijn geweigerd.

Dat immers op 2 december 2015 verzoeksters kind in kennis werd gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 december 2015 (bijlage 20) waarin werd gesteld dat hij tot 2.01.2016 over een bijkomende termijn beschikte om volgende documenten alsnog over te leggen : bewijs voldoende en regelmatige inkomsten (bv arbeidsovereenkomst + recente loonstroken of eventueel andere bewijzen waaruit dit kan blijken) (cf. stuk 2).

Dat verzoeksters raadsman vervolgens op 31.12.2015 verweerder een kopie van de arbeidsovereenkomst en de loonbrieven van verzoekster heeft overgemaakt (cf. stuk 3).

Dat derhalve de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsprincipe schendt en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat, gezien verzoeksters minderjarige Spaanse kind een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten op 2.12.2015 werd betekend en hij over een bijkomende termijn beschikte (tot 2.01.2016) om alsnog bewijsstukken over te leggen, verweerder in de bestreden beslissing geenszins kon stellen dat het verblijfsrecht van het kind op 23.09.2015 werd geweigerd.”

2.1.2. In de mate het middel steunt op het feit dat zij als ouder van een minderjarige burger van de Europese Unie een aanvraag van een verblijfskaart heeft ingediend, gaat zij voorbij aan het motief in de

bestreden beslissing dat dit verblijfsrecht in functie van haar minderjarige zoon werd geweigerd op 23 september 2015. Verzoekster voert aan dat *“verweerder onterecht stelt dat het verblijfsrecht van verzoeksters minderjarige zoon op 23.09.2015 zou zijn geweigerd”* en verwijst daarbij naar een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 2 december 2015, waaruit blijkt dat zij tot 2 januari 2016 over een bijkomende termijn beschikte om aanvullende documenten voor te leggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt evenwel op dat uit de beslissing van 2 december 2015 geenszins blijkt dat verzoeksters zoon een verblijfsrecht heeft bekomen. Het gaat immers nog steeds om een *“beslissing tot weigering van verblijf”*. Het feit dat (nog) geen verwijderingsmaatregel werd uitgevaardigd ten aanzien van haar zoon en een aanvullende termijn voor bewijsstukken werd gegund, verandert niets aan die vaststelling.

Noch uit de gegevens van het administratief dossier, noch uit de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting blijkt dat verzoeksters zoon inmiddels in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel. Het middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Dat verzoeksters kind over de Spaanse nationaliteit beschikt.

Dat verzoekster samen met haar kind een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster en haar kind niet langer op het Belgische grondgebied mogen verblijven.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken³.

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel' is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België samen met haar kind geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In de mate dat het middel zou moeten worden begrepen als een vrees dat de verzoekende partij zou gescheiden worden van haar kind, moet erop worden gewezen dat, blijkt, zoals reeds besproken onder het eerste middel, niet dat er in hoofde van verzoeksters zoon actueel sprake is van enig verblijfsrecht in België, wat ook de reden is waarom verzoekster haar verblijfsrecht evenmin erkend ziet. Een scheiding tussen moeder en kind is derhalve niet aan de orde, minstens is zij niet het gevolg van de thans bestreden beslissing.

Verder poneert verzoekster dan wel dat zij hier samen met haar kind een privéleven heeft, maar zij brengt geen enkel concreet element aan dat één en ander zou kunnen aantonen. In die zin toont zij geenszins aan dat zij een beschermenswaardig privéleven zou hebben dat valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt in die optiek dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij hieromtrent zou moeten motiveren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“3. Derde middel : Schending van de art. 6, 9, 19 en 27 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en van het hoger belang van het kind

Het is in het belang van het kind van verzoekster dat hun verblijf en het verblijf van zijn moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Spaanse nationaliteit van verzoeksters kind, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster en haar kind in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kind) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.”

2.3.2. In eerste instantie moet er andermaal op worden gewezen dat ook het kind van verzoekster in het bezit werd gesteld van een beslissing houdende weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Een scheiding van moeder en kind door de bestreden beslissingen is derhalve, zoals reeds gesteld, niet aan de orde.

Verder, in zoverre het middel moet worden begrepen als zou het in het belang van het kind zijn dat het zich in België zou kunnen vestigen, toont de verzoekende partij geenszins aan waarom dit het geval zou zijn. Het kind heeft de Spaanse nationaliteit, net zoals de vader die overigens nog in Spanje woont. In die omstandigheden is het verre van evident – en de verzoekende partij brengt dienaangaande geen concrete argumenten bij – dat de weigeringsbeslissing in strijd zou zijn met de belangen van het kind. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT